

Atvelykis.

Mišių Lekcija iš sv. Jono pirmojo laiško 5, 4—10.

Brangus mylimieji: Visa kas gimę yra iš Dievo pergali pasauli, o pergalė įveikianti pasaulį—tai yra mūsų tikėjimas. Kas trys yra pergalis pasauli, jei ne tas kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Tas yra, kuris atėjo per vandenį ir Kraują Jėzus Kristus, ne vienu vandeniu, bet vandeniu ir krauju. Ir Dvasia yra, kuri liudija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie danguje duoda liudijimą: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia; ir tie trys yra vienas. Ir trys yra kurie liudijimą duoda ant žemės: Dvasia, vanduo ir Kraujas; ir šitie trys vienas yra. Jėgu priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra didesnis, nes tas Dievo liudijimas esąs didesnis, kad liudijo savo Sūniui. Kas tiki į Dievo Sūnų, tas turi savyje Dievo liudijimą.

Lekcijos Paaiškinimas

Sv. Jonas Apaštalas paliko parašęs penkis daiktus, kurie dabar yra šventame Rašte Naujame Įstatyme. Tie penki daiktai yra: Evangelija, Apreiškimai ir trys laišakai. Atvelykio Mišių lekcijoje yra išbraukta iš pirmojo laiško. Tas laiškas tapo parašytas persekiojimų laiku, kada krikščionims reikėjo slėpti savo sakramentus. Nors slėpimai budavo ir laišku, bet dėl atsargumo juose Apaštalai kartais vartodavo sakinių gamtą, atskleidžiant žinantiesiems, nesuprantamą nežinantiesiems. Todel ir šitame laiške krikštą sv. Jonas pavadino vandeniu, švenčiausiąjį Sakramentą krauju.

Sv. Trejybė.

Tą žinant lengva suprasti, kad sv. Jonas minėja švenčiausią Trejybę sakdamas: Trys yra kurie danguje duoda liudijimą: Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia. Tėvas yra Pirmasis Trejybės Asmuo, šventoji Dvasia yra Trečiasis. Šventasis Jonas Antrąjį švenčiausios Trejybės Asmenį savo Evangelijoje (Jon. 1, 1) pavadino Žodžiu ir daug sykių atkartoję. Minėdamas tris Dievo Asmenis sv. Jonas pridėjo, kad "tie trys yra vienas."

Reikia Dvasia Gyventi.

Tos švenčiausios Trejybės išraišką sv. Jonas randa ant žemės trijuose svarbiausiose tikėjimo dalykose: dvasia, vanduo ir kraujas. Dvasia reiškia apsejimą sulig su dvasios, o ne sulig kūno. Mat žmonėse yra dvejojimo pakrypimo: vieni labiau mintija, kalba ir dirba, kad kuną patenkintų, kiti dvasios reikalus stato augščiau už visa kas kūnui tinka. Šitą dvasinį žmonių krypsnį ne vien stipriną bet ir aprupina pirmasis sakramentas, t. y. Krikštą, ir augščiau švenčiausias sakramentas, t. y. V. Jėzaus Kunas ir Kraujas. Žymėdamas reikalą visiškai atsidėti dvasios reikalams sv. Jonas ir šitą sakramentą minėdamas taria vien tik Kraują apleidamas Kuną.

Kadangi dvasinis žmonių palinkimas nebeišlieka be Krikšto ir be švenčiausio Sakramento, tai sv. Jonas ir sako, kad tie trys yra vienas. Bet jis nesako, buk jų vienybė ir

Dievo asmenų vienybė yra vienokios. Jis dar aiškiai pažymi, kad Tėvas, Žodis ir Šventoji Dvasia liudijimą duoda danguje, o dvasia, vanduo arba krikštą, Kraujas arba švenčiausias Sakramentas, liudijimą duoda ant žemės. Nereikia nei minėti, kad yra skirtumų tarp dangaus ir tarp žemės.

Sakramentai.

Kai kurie protestantai, matydami, jog sv. Jonas minėjo tikrai dvasią, vandenį ir Kraują, išveda, buk jis tepripažinęs tikrai du sakramentą, butent Krikštą ir V. Kuną, nes dvasia ir sakramentas. Tačiau sv. Jonas negalėjo vienai liudyti Evangelijoje, kitaip laiške, Evangelijoje jis rašė, jog Jėzus, atsikėles iš numirusių tarė apaštalams: "Imkite šventąją Dvasią: kam atleisite nuodėmes bus atleistos, kam užlaikysite bus užlaikytos" (Jon. 20, 22—23). Tai-gi sv. Jonas žinojo ir kitais net raštu skelbė, kad Kristus įsteigė nuodėmių atleidimo sakramentą. Sv. Jonas negalėjo nepripažinti kitų Kristaus žodžių, kuriuos užrašė jam lygus apaštalas sv. Mateušas butent: "Ką Dievas suvienijo, žmogus teneskirnie" (Maf. 19, 6). Kristus tuomet kalbėjo apie moterystę ir įsakydamas nesiskirti padarė, kad ji tapo sakramentu. Sv. Jonas turėjo pripažinti ir šv. Jokubo aprašytąjį sakramentą butent Paskutinį Patepimą. Sv. Jonas taip-gi pripažino ir pastiprinimo sakramentą, nes pats jį dalino žmonėms Samarijoje. Taip rašo sv. Liukas savo knygoje vadinamoje Apaštalų darbai (Ap. Darb. 8, 14—15). Sv. Liukas gyveno tais pačiais laikais kaip ir sv. Jonas. Juodu abu dirbo tą patį darbą: skelbė Kristaus mokslą žodžiu ir raštu. Neuzgynė sv. Jonas nei kunigystės sakramento, nes pats buvo kunas. Kunigystės galybė suteikdamas, švenčiausiu Sakramentu pavalgydamas apaštalus, tarp jų ir sv. Joną, V. Jėzus jiems kalbėjo: "Jau nevadysiu jus tarnais, nes tarnas nežino ką daro jo ponas. Jus-gi pavadinau draugais, nes visa ką buvau girdejęs iš mano Tėvo pranešiau jums. Ne jus mane išsirikote, bet aš išrinkau jus ir padėjau, kad eitumėte ir vaisių atnešumėte ir jusų vaisius būtų patvarus" (Jon. 15, 15—16). Pats sv. Jonas tą aprašė.

Tikėjimas.

Persekiojimų laikais pavojinga buvo aiškiai kalbėti ir rašyti apie krikščionių organizacijos dalykus, tarp jų ir apie kunigystę. Pavojinga buvo aiškiai minėti ir didžiausiąjį slėpinį, butent Kuną ir Kraują Sakramentą. Bet nepavojinga buvo kalbėti apie tikėjimą. Del to ta laiško dalis lengviausiai mums supranta, kuri kalba apie tikėjimą. Apaštalas sako, kad tikėjimas pergalis pasauli, kad tikėjimo stambiausioji-tiesa yra, jog Jėzus yra Dievo Sūnus.

Bažnyčia Atvelykiui tyčia parinko tą dalį šventojo Rašto, kur tikėjimas labai išgriamas, nes Velykų šeštadienyje pasikrikštijusieji žmonės per Velykas mintijo apie Kristų ir Jo atsikėlimą. To nereikėjo jiems trukdyti. Atvelykyje jie jau pasidėdavo baltuosius Krikšto rubus. Tada priderėjo priminti jiems didžiausią

krikščionies priedermę, butent tikėjimą. Tam tikslui parinkta ne vien Mišių Lekcija, bet ir Evangelija.

Trumpai suimant šios dienos Lekcijos pamokinius randame šituos dalykus: 1. Tikėjimo reikalas ir galybė. 2. To tikėjimo stambiausios tiesos yra šitos: a) švenčiausia Trejybė, b) Jėzaus Dievybė, c) Sakramentai ir d) reikalas gyventi dvasia, o ne kūnu.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG SV. JONO 20, 19—31.

Anno metu, kad buvo vėlu ta diena pirmąją po subatos ir durys buvo uždarytos del Žydų baimės ten mokiniai buvo susirinkę: atėjo Jėzus ir stoji viduje ir tarė jiems: Ramybė jums. Ir tą ištaręs parodė jiems rankas ir šoną. Tai-gi nužūgo mokiniai išvydė Viešpatį. Tai-gi tarė jiems vėla: Ramybė jums. Kaip siuntė mane Tėvas ir aš siunčiu jus. Tą pasakęs kvėpė į juos ir tarė jiems: Imkite šventąją Dvasią: kuriems atleisite nuodėmes, bus atleistos: ir kuriems užlaikysite bus užlaikytos. Bet Tomas vienas iš dvylikos, kuris vadinosi Didimus, nebuvo su jais, kuomet Jėzus atėjo. Tai-gi kiti mokiniai sakė jam: Matėme Viešpatį. Bet jis sakė jiems: Jei nematysiu jo / rankose vinių perdurimų ir neįdėsiu savo piršto į vinių vietas ir neįdėsiu savo rankos jam į šoną, tai netikėsiu. Ir po aštuonių dienų mokiniai vėl buvo susirinkę viduje ir Tomas su jais. Jėzus atėjo uždaromomis durimis ir stoji tarpe ir tarė: Ramybė jums. Paskui taria Tomui: Įdėk šičia savo pirštą ir žiūrėk mano rankas ir atikišk savo ranką ir įdėk man į šoną: ir nebuk netikis bet tikintys. Atsakė Tomas ir tarė jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. Tarė jam Jėzus: Kadangi matei mane Tomai, tai įtikėjai: laimingi kurie įtikėjo nematė. Dar daug ir kitokių Jėzus padarė matant savo mokiniams ženklų, kurie nėra užrašyti šioje knygoje. Bet šitie yra užrašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Dievo Sūnus Kristus, ir kad tikėdami turėtumėte amžiną gyvenimą jo vardu.

Evangelijos Paaiškinimas.

Apaštalai V. Jėzui gyvam esant tikėjo, jog Jis yra tas, kurį Dievas buvo žadėjęs atsiųsti Žydų tautai ir per pranašus buvo išdėstęs jo ypatybes. Apaštalai taip-gi įtikėjo, jog Jėzus yra Dievo Sūnus. Tikrai tas tikėjimas buvo žymėjimas, tarsi, dumais apsinėšęs, nes apaštalams rodėsi, jog Kristus turi laimingai viešpatuoti ant žemės pergalėjęs visus savo priešus.

Tai-gi apaštalų mintyse buvo po dvi dali: viena teisinga, kita klaidinga. Teisinga dalis buvo, jog Jėzus yra Dievo Sūnus Kristus. Klaidinga dalis buvo, buk jis viešpataus ant žemės. Tą klaidingąją savo minčių dalį apaštalai mylėjo daugiau negu teisingąją, nes ir jie tuomet da labiau troško kuno patogumų negu Dievo tiesos.

Kuomet Kristus numirė, kuomet niekas negalėjo abejoti apie tą mirtį, tuomet apaštalai pamatė, jog jis ant žemės nesudarys galingos ir garbingos viešpatijos, kaip jie buvo mintiję. Jiems būtų reikėję atsidėti klaidingosios savo minčių dalies, o pasilaikyti teisingąją. Bet jie buvo žmonės. O žmonės mylėdami klaidą taip ją suplaka su tiesa, jog nei patys negali atskirti vienos nuo kitos; arba pasilaiko abi, arba atmeta abi. Tokia yra savymeilės galybė. Ne iš grynios meilės, tik iš savymeilės, žmonės ima mylėti klaidą ir suplaka ją su tiesa. Kuomet kas nors juos versta priverčia atsidėti klaidos, tuomet jie patys atmeta ir tą tiesą, prie kurios buvo prilipdę savo mylimąją klaidą. Taip padarė apaštalai. Negalėdami tikėti, buk Jėzus sudarys galingą viešpatiją ant žemės, jie liovėsi tikėje, jog Jis yra Kristus ir Dievo Sūnus.

Šventasis Tomas labiau už kitus budavo pamėgęs tą žemišką V. Jėzaus viešpatavimą, todėl Tomas labiau už kitus paliovė tikėjęs į jo dievybę, todėl jis smarkiau už kitus atmetė tiesą su klaida, ir netik netikėjo į Kristaus atsikėlimą, bet nenorėjo nei būti su savo draugais. Tik nuolatini įvairūs ir neabejotini atsitikimai padarė, kad jis po aštuonių dienų sugrįžo į kuonę, nors nežadėdamas joje likti. Jis joje likosi del to, kad savomis rankomis palytėjo atsikėlusio iš numirusių Viešpaties žaizdas. Jis įtikėjo pirma negu palytėjo, nes kartais akys nesilpniau už pirštus parodo tiesą. Ją patyręs akimis sv. Tomas gavo ją patikrinti ir pirštais, nes V. Jėzus liepė.

Del apaštalo Kristus gal būtų ir neliepęs dėti pirštus į žaizdas, nes apaštalas tikėjo ir be to, bet mes užtektinai esame palinkę prie visokių abejonių. Neturėję progos patys matyti kaip Tomas, gal butume emę abejoti apie jo akis. Todel Kristus norėjo, kad ne vien akys, bet ir pirštai apaštalo tarnautų mus reikalui. Tą Viešpaties mintį išreiškia Jo žodžiai: "Kadangi matei mane Tomai, tai įtikėjai: laimingi kurie įtikėjo nematė."

Ne vienam užaina klausimas, kodėl Jėzus per keturiasdešimt dienų po atsikėlimo budamas ant žemės nenuolatai gyveno su apaštalais, tik rodėte pasirodydavo jiems gana tankiai bet neilgai? Tam klausimui galime atsakyti, kad Evangelijos apraše ne visą išganytojo veikimą per tas keturiasdešimt dienų. Sv. Jonas liudija, kad Kristus daugiau padarė negu yra aprašyta Ketvirtoje Evangelijoje. Sv. Liukas Evangelistas apskritai, kad Kristus "Per keturiasdešimt dienų pasirodydamas ir kalbėdamas apie Dievo karaliją" (Ap. Darb. 1, 3) daugeliu prirodymu teikė save mokiniams.

Bet mums išrodo, kad V. Jėzus išties nenuolatai buvo su apaštalais per tą keturiasdešimt dienų. Juk Jis buvo išvedęs patrijarkų, pranašų ir kitų teisingųjų vyrų ir moterų dušias iš paskandų. V. Jėzui reikėjo būti ir su tomis dušiomis. Nabašninkai su gyvaisiais negalėjo painiotis. Ne tokią yra Dievo užvestoji tvarka. Kristaus Dievybė galėjo būti įvairiose vietose tuo pačiu laiku, bet gyvas gautinis jo kunas galėjo būti tik vienoje vietoje. Tik Sv. Sakramente prastodamas apribo-

SV. TOMAS BEKKE KENTETOJAS.

Kanterbury Arkivyskupas Anglijoje.

(Gyveno 1117—1170)

Anglas, Gilbertas Bekket, dar budamas jaunas, su draugais keliavo į Jeruzolimą, bet kelionėje tapo Saracenų sugautas ir pateko nelaisvėn. Pusantrų metų jis kentėjo tą nelaimę pas vieną Saracenų admirolą, o budamas uolus katalikas, tankiai kalbėdavo apie Dievą ir apie pasišventimą Jam. Tų tikėjiminių kalbų noriai klausydavo vienatinė admirolo dukterė. Ypatinai tie Gilberto žodžiai įsmigo jai giliai atmintyje, kad šis meilės del Dievo turime būti pasirėngę visoko netekti ir net gyvybę pašvęsti. Vieną naktį Gilbertui pavyko pabėgti iš nelaisvės ir sugrįžti Londonan.

Bet taippat ir jo mokintinė, ana vienintėlė admirolo dukterė, neužilgo pasekė jį, nes slapta išbėgus iš tėvo namų atvyko į Londoną. Čia ji gerai išmoko katalikų tikybos, priėmė krikštą ir vardą Maud arba Matildos, o paskui ištekojo už savo mokytojo, Gilberto. Jūdvių sumus buvo Tomas, kurs vėliau tapo Anglijos kancleriu, Kanterburijos vyskupu ir šventuoju.

Matilda Gilbertienė budama labai maldinga, mokėjo ir sunni įkvepti dorą.

Motiniai ir tėvui mirus, Tomo maldingumas truputį atšalo. Tomas Bekketas gyveno vieno didžturčio Anglo rumuose ir kartu su juomi uoliai medžiogavo. Vieną syk jo išlavintas vanagas puolė ant anties ir įkrito vandenin. Kad nenustojus mylimojo paukščio, Tomas šoko į vandenį gelbėti. Bet-vilnis jį pagrobė ir nunešė prie malūno po ratu. Butų žuvels, jei staiga ratas nebutų sustojęs. Tas nuotikis Tomui pasirodė stebuklu, atidarė jai nikačiumi akis ir vėl patraukė arčiau prie Dievo. Nuo to laiko Tomas visiškai pasišventė Dievui.

Išėjęs mokslus, tapo įšventintas kunigu ir del nepaprastų dorybių greitai buvo augštinamas. Veikiai jis tapo Anglijos kancleriu ir Kanterbury arkivyskupu. Nenoriai tą paugštinimą priėmė, nes permatė, kad reikės susikirsti su karaliumi. Anglijos karalius, Enrikas II, valdė sauališka ir pasisavindamas Bažnyčios gerybes, darydamas skriaudą

jimo jis yra daugelyje vietų. Bet atsikėlusis Kristaus Kunas su apaštalais buvo ne sakramentinė išvaizda, o tik savo prigimtoje.

Šios dienos Evangelija mus ypatingai pamokina šitų dalykų: 1. Kad mums greitai eina prarasti tiesą, jei tik duodame savymeilei valią suplakti tą tiesą su kokia nors klaida. 2. Kad laimingi yra žmonės įtikėjusieji į Kristaus atsikėlimą. Prie tų dviejų tiesų sustiprinančių mūs gerą apsejimą, dar yra ir ta nauda, kad žinome 3, jog Kristus turėjo rimtą priežasčių apseiti taip, kaip tas Jo apsejimas aprašytas Evangelijoje. Tik apseikime mes taip rupestingai su Kristaus voikalais, kaip Jis apsejo su musiškais, tai ir patys busime laimingi.

dvasiškiškai. Karaliaus neteisybė, arkivyskupo ištvėrmė ir draša ginti Bažnyčios teises sukėlė didelę kovą. Nėgana ką malonės neteko arkivyskupas karaliaus širdyje, bet ir persekiojimą turėjo atkelti. Karalius atėmė Kanterburijos arkivyskupo turtus. Arkivyskupas gavo išbėgti iš tėvynės ir slapstėsi Prancuzijoje. Kuomet už Tomą užtarė popėžius Aleksandras III ir Prancuzijos karalius Lindvikas VII, Enrikas suminkštėjo. Arkivyskupas sugrįžo į Angliją. Bet karaliaus dvariškiai savo liežuviais pasirupino vėl užkurti karaliaus neapykantą ant arkivyskupo. Karaliui neatsargiai išsitarus nedori dvariškiai užpuolė ant arkivyskupo bažnyčioje belaukiant Mišias ir nužudė. Karalius popėžiui užsigsnyė dalyvaves toje žmogžudystėje, sugrąžino Bažnyčiai atimtus turtus ir pats senatvėje basas sukruvintomis kojomis nukeliavo prie sv. Tomo grabo. Piktadariai, kurie buvo sąvo rankomis nužudė sv. Tomą, visų neapkenčiami ir sąžinės išmetinėjimų varginami, iškeliavo Ryman ir iš paties popėžiaus gavo išriškima. Paskui jie nuvyko į Sv. Žemę, įstojo vienuolynan ir atgailoje užbaigė gyvenimą. Taip tai sv. Tomą, uoliai gindamas Dievo garbę ir Bažnyčios teises, sąvo gyvybę pašventė ir mums gerą pavyzdį paliko.

Visi katalikai turėtų uoliai rūpintis Dievo garbe ir Bažnyčios teisėmis. Idant ta dorybė Dievui patiktų, ji turi būti išmintinga, be savymeilės ir drąsi. Uolumas nėra išmintingas, kuomet jis yra staigus, užsidegantis. Jis yra geras, jei apmąsto, kaip su kuomi pasielgti ir kantriai žingsnį paskui žingsnį žengia prie savo tikslo. Gefas uolumas viską daro be savymeilės arba be savo žemiškos naudos, ne savo išdidumo, vien tik ieškodamas Dievo garbės ir žmonių dušų gero. Rupestis jį nesilpnina, paniekinimas nebaugina, kančia ir mirtis neštabdo. Kur daugias sunkybių, kryžių ir nepasisekimų, ten jis labiau auga ir stiprėja. Toksai buvo uolumas sv. Tomo.

"Ta Dieviška širdis yra neišsėmtu šaltiniu, iš kurio plaukia trys nuolatinios srovės. Visų pirma srovė gailėstingumo del nusidėjėlių, ant kurių turėti tris ypatybes, t. y. turi būti išmintinga, be savymeilės ir drąsi. Uolumas nėra išmintingas, kuomet jis yra staigus, užsidegantis. Jis yra geras, jei apmąsto, kaip su kuomi pasielgti ir kantriai žingsnį paskui žingsnį žengia prie savo tikslo. Gefas uolumas viską daro be savymeilės arba be savo žemiškos naudos, ne savo išdidumo, vien tik ieškodamas Dievo garbės ir žmonių dušų gero. Rupestis jį nesilpnina, paniekinimas nebaugina, kančia ir mirtis neštabdo. Kur daugias sunkybių, kryžių ir nepasisekimų, ten jis labiau auga ir stiprėja. Toksai buvo uolumas sv. Tomo.

PALAIMINTA MARIJA ALOOQUE APIE DIEVISKĄ V. JĖZAUS ŠIRDĮ.

Ta išrinktoji Dieviškos širdies mokintinė viename laiške pas vienuolę taip apie ją išreiškė: "Garbingiausia Jėzaus širdis nori visų širdyse įsteigti Savo skaisčiausios meilės karalystę, nori jose sunaikinti velnio karalystę. To sumanymo išpildymą taip labai trokšta, kad visiems, kurie su juomi apie tai rupinsis, didelį atlyginimą prižada. Ir taip! Ta širdis viešpataus neveizint tu visų, kurie jojo sumanymas priešinasi; velniais su visais savo tarnais bus pergalėtas."

Priemonė, kuria tą žmonių patvėrimą nori išpildyti, pagal atvėrimą išganytojaus sumanyimą, yra pamaldos prie švenč. Jojo širdies, apie ką ta Dievo tarnaitė taip rašo: "Idant didesnis dalies krikščionių širdyse atsalusia, o kartais ir visiškai atsalusia, meilė vėl uždegė, V. Jėzus nori per tą maldingumą suteikti jiems naują būdą mylėjimo Dievo per tą švenč. širdį. Ta Dieviška širdis yra dangaus išdu, iš kurio mums jau ne vieną kartą bu-

vo duota brangus anksas, kuriuo galime savo skolas nuodėmėmis užtrauktas išmokėti ir dangų sau pirkti. Yra tai paskutinis Jo meilės išradimas, po kuriuomi nieko kito netrokšta, kaip tikrai, idant intumėme iš jo sau naudą. Ir nelaimė tiems, kurie to nedaro arba daryti nenori. Jo yra valia, idant del savo pašventimo ta širdis, kuri yra meilė, garbintumėme, kuri daugias, kaip kitos V. Jėzaus Kuno dalyk kentėjo iki paskutiniam ant kryžiaus atsidukšėjimui.

"Viską, ką tikrai sv. Žmogystė turėjo iškentėti prie baidios mirties ant kryžiaus, tą atjautė ta širdis per visą savo gyvenimą. Ta yra priežastis, del ko Dievas nori, idant skyrinui būtų garbinama; per Savo meilę ir maldingumą turė žmonės tiek suteikti Jam didžiausio, kiek Jam savo nuodėmėmis uždavė kartybių ir baimės.

"Nėra nieko saldesnio ir pasekmingesnio prie atvėrimo labiausiai užkietėjusių dušų, kaip tas malonus patėpimas ugnings Tos meilingiausios širdies meilės. Ji parims užkietėjusių širdį su pagelba savo pamokslininkų ir kitų tikinčiųjų žodžių; Ji tą žodį padarys ugningu kardu, kursai šalčiausią širdį prie meilės atves.

"Ta Dieviška širdis yra neišsėmtu šaltiniu, iš kurio plaukia trys nuolatinios srovės. Visų pirma srovė gailėstingumo del nusidėjėlių, ant kurių turėti tris ypatybes, t. y. turi būti išmintinga, be savymeilės ir drąsi. Uolumas nėra išmintingas, kuomet jis yra staigus, užsidegantis. Jis yra geras, jei apmąsto, kaip su kuomi pasielgti ir kantriai žingsnį paskui žingsnį žengia prie savo tikslo. Gefas uolumas viską daro be savymeilės arba be savo žemiškos naudos, ne savo išdidumo, vien tik ieškodamas Dievo garbės ir žmonių dušų gero. Rupestis jį nesilpnina, paniekinimas nebaugina, kančia ir mirtis neštabdo. Kur daugias sunkybių, kryžių ir nepasisekimų, ten jis labiau auga ir stiprėja. Toksai buvo uolumas sv. Tomo.

"Ant galo ta širdis yra gerybių jurėmis, kuriose neturtėliai savo neturtą pralobins, džiaugsmo jurėmis, kuriose visus rupestis turime skandinti; yra jurėmis nusizemimo mūsų išdidumui, yra jurėmis gailėstingumo visiems prispaustiems ir jurėmis meilės, kuriose visus prispaudimus turime panerti."

Minneapolis, Minn., Kovo 25 d. Čionykščiai Kolumbo Vyčiai (Knights of Columbus) rengia statytis milžinišką keturiolikos augstų triobą. Jų Čionai yra tiek daug, kad jie jaučia tokios triobos reikalą savo vietinėms taryboms ir bendriems tikslams. Trioba atseis 1,200,000 dolierių. Yra išdirbtų planų tą sumą gauti, bet vietiniai skyrių nariai pakautiniame vakaru susirinkime sumetė vienu vakaru \$80,700.

Detroit, Mich., Kovo 25 d. Vietinės katalikų vienuolės vadinamos Pavargėlių Seselės (Little Sisters of the Poor) gavo pustrėčio tukstančio dolierių, kurių visai nesitikėjo. Tnos pinigų joms mirdamas užrašė teisėjas George S. Hosmer. Jis negana kabusio nekatalikas, bet dar-gi masonas.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Gautos iš N. C. W. C.

Ukraina ir Jugo-Slavija.

Vienna, Kovo 10 d. Didelė dalis Ukrainų gahutinau turi liktis po Lenkų valdžią. Tačiau jie visus tikėjimo dalykus ir Dievo apreiškimus doros įsakymus taip pat pripažįsta, kaip ir mes. Jie taip pat yra po Šventojo Tėvo valdžia. Bet jie skiriasi nuo mūsų tuomi, kad jų bažnyčios pamaldos yra laikomos kitaip ir Mišios giedamos slaviskai, o ne lotyniskai. Lenkai norėjo ir nori juos paversti Lenkais.

Ukrainai nori apginti savo tautybę. Carui Rusiją valdant buvo kilęs tarp Galicijos Ukrainų krypsnys suvienyti juos su Rusija. Tą krypsnį Rusija šelpė pinigais prieš karą, o karo metu Rusų karuomenė užėmusi Galiciją kitokio krypsnio nepripažindavo ir naikindavo. Del to tapo išvežtas į Kurską Ukrainų unijotų metropolitą Szeptickis ir gavo daug kentėti.

Busijos carui žlugus, Serbijos karaliamis tapus didelės Jugo-Slavijos valdovais, carų ipročiai ir tikslai persikėlė į Belgradą. Serbai savo metropolitą padarė patrijarku. Viešpatijos izdas duoda lešų agitacijai prieš katalikus ant naujos pravoslavams. Agitacijos pasidarė pačioje Jugo-Slavijoje tiek, ypač Kričevaš'o vyskupijoje, kad ten iškilo viešų protestų. Žymiausias tapo katalikų kunigo Sinčako susikirtimas su pravoslavų vyskupu Demetrijum.

Belgrado, t. y. Jugo-Slavijos sostinės agentai sumaningai pasinaudojo likusių po Lenkais Ukrainų nelaimėmis ir juose sudarė agitacijos atsimesti nuo katalikų visai, o susidėti su Serbijos pravoslavais. Belgrade dabar neseniai buvo pravoslavų sinodas ir Galicijos Ukrainai unijotai atsuntė tenai savo atstovų siulydami susivienyti. Abejotina ar tie atstovai yra keno nors įgalioti, bet žinant Ukrainų vargus nebutų galima stebėtis, jei jie griebtųsi ir aštraus skustuvo. Ukrainams norintiems atsimesti nuo Katalikų Bažnyčios labai padeda jų kaimynai Čeko-Slovakijos atskalunai.

Katalikai ir Jugo-Slavija.

Vienna, Kovo 12 d. Serbija prieš karą buvo valdoma taip kaip Rusija patardavo, todėl Serbijoje teisės katalikams budavo labai skaudžios. Jie negalėjo turėti savo mokyklų. Dabar po karu daug katalikiškų žemių tapo priskirta prieš Serbijos, kuri ėmė vadintis Jugo-Slavija. Apšvietos ministras joje p. Pribičević nekenčia katalikų kaip gimes pravoslavijoje ir kaipo asmuo atsizadėjęs krikščionijos. Tas izrado, kad reikia panaikinti katalikiškas mokyklas ir tose katalikiškose žemėse, kurios tapo priskirtos prieš Jugo-Slavijos. Neteisingo, nedemokratiško ir nekultūrinio įstato vardu katalikiškos mokyklos tapo uždarytos Kroatijoje, Slovenijoje ir Voivodinoje. Tų šalių vyskupai nuvažiavo į Belgradą pas karalaitį Aleksandrą, kuris tėvo vardu valdo Jugo-Slavijos Respubliką. Reikia žinoti, kad Jugo-Slavija yra tokia respublika, kad ją karaliumi valdo. Tai-gi katalikų vyskupai protestavo del neteisingo apšėji-

mo su jų mokyklomis. Taip pat protestą pakėlė Jugo-Slavijos parlamente jo nariai žmonių atstovai katalikai. Dar nežinia kas iš to išeis. Žinia tikta, kad ministro fanatizmas silpnina tėvynę, sukeldamas kovą, neleidamas sąžinės laisvės, mažindamas piliečių teises auklėti vaikus kaip jie nori, o ne kaip ministras liepia.

Austrija.

Daktaras Fr. Funder rašo iš Vienos Kovo 10 d., 1921 m., kad daktaras Metzger yra pagarsinęs užkvietus į tarptautinį katalikų susivaziavimą mieste Graz Rugsputyje, 1921 m. Austrijos vyskupai apie tą susivaziavimą nieko nežino. Taip pat nežino katalikiškosios organizacijos Styrijoje, kurios sostinė yra Graz'o miestas. Spėjama tikta, kad skirtuoju laiku yra šaukiamas tarptautinis katalikų esperantistų susivaziavimas. Esperantistais vadinasi žmonės mokantieji kalbėti varšavišcio d-ro Zahmenhof'o pramanytąja kalba.

Rusija.

Austrijos pilietis Nemeny, nusiduodamas bolševiku buvo Rusijoje ir sugrįžęs apgarsino veikalą, aprašydamas tą šalį. Jis sakosi užėjęs Petrograde į Isakijo cerkvę 10 valanda prieš piet penktadienyje, darbo dienoje ir radęs pilną cerkvę žmonių. Pamaldų nebuvo, bet žmonės meldėsi, paskui jie ėmė giedoti šventas giesmes. Nemeny sako, kad bolševikų laikraščiai pradžioje pavuokė visuomenės upą grįžtantį prie tikėjimo, paskui ėmė jį kritikuoti ir tos kritikos virsdavo keiksmams. Pagalios tie laikraščiai nutilo. Mums Nemeny'o pranešime vienas daiktas sukelia abejonų. Jis sako žmonės meldėsi iš knygų. Pirma pravoslavai to nedarydavo. Gal jie dabar ėmė elgtis kitaip.

Italija.

Ryme prie Šventojo Tėvo dabar yra atstovai trisdešimt vienos tautos. Tikimasi, kad umu laiku prisidės dar vienas, butent Prancuzijos atstovas. Penki atstovai turi augščiausią laipsnį, butent ambasadorių. Jie yra iš Brazilijos, Čili, Ispanijos, Peru ir Prusijos. Kiti skaitosi mažesni ir vadinasi ministrais. Pusiau oficialiai santikių Šv. Tėvas turi su šilomis nekrikščioniškomis šalimis: Japonija, Kinija ir Turkija. Anglija prieš karą neturėdavo savo atstovo. Karo metu jį paskyrė laikiną atstovą; dabar tas laikinasis jau padary-

tas nuolatiniu. Jis taip-gi atstovauja ir Kanadą. Visos respublikos Pietų Amerikoje turi savo atstovų pas Šventąjį Tėvą. Neturi atstovo tiktai Suveitytos Valstijos Amerikoje, Italija ir trys Skandinavų šalys. Atstovų turi net Finlandija ir Latvija. Lietuvą atstovauja kanaaninkas Jurgis Narjaukasas. Vyskupas Edvardats O'Rourke yra Šventojo Tėvo, askirtas tvarkyti katalikiškas vienuolijas Lietuvoje, Latvijoje ir Estonijoje.

Amerika.

Kardinolo Grįžimas.

Philadelphia, Pa., Kovo 28 d. Gauta telegrama, kad kardinolas Denis Dougherty sės į laivą Cherbourg'e Prancuzijoje Balandžio 6 d. ir atvyks į New Yorką apie 16 d. to mėnesio. Philadelphijos gyventojai žada surengti gražų savo arkivyskupui patikinimą. Visų parapijų delegacijos susėis pas geležinkelio stotį prie North Broad Street. Kardinolas ir jo palydovai susės į automobilius ir visa procesija ims žengti nuo stoties į Logan iš ten Broad Street'u iki Ritter, o paskui iki arkivyskupo namų. Maršavime dalyvaus daugybė orkestrų. Draugijos neš Amerikos ir popežiaus vėliavas. Paskui katedroje pats kardinolas laikys iškilmingas Mišias. Vakare Metropolitan Opera House arba Muzikos Akademijoje bus pasaulinės iškilmės, kuriose dalyvaus augštieji miesto ir visos šalies asmenys. Jiems prakalbėjus kardinolas atsakys. Kadangi laivas gali pributi į New Yorką anksčiau ar vėliau, tai kardinolo priėmimo diena bus paskelbta skyrūm.

Katalikai Studentai Nekatalikiškose Mokyklose.

Illinois universitete kapelionas katalikų kunigas J. A. O'Brien Ph. D. surinko žinių apie katalikus, kurie mokinasi nekatalikiškose augštesnėse mokyklose Amerikoje. Jis gavo žinių iš 544 įstaigų, kuriose pasirodė apie 40,000 katalikų studentų.

Iš 151 įstaigos žinios yra pilnai aiškios. Jose viso labo studentų yra 180,130, o katalikų 17,376. Iš kitų 403 įstaigų žinių apie katalikus studentus nėra, bet žinia, kad jose studentų viso labo yra 235,606. Skaitant vienokį katalikų nušimtį žinomose ir nežinomose įstaigose, išeina, kad tose pakutinėse turėtų būti 22,700. Pridėjus šitą skaitlių prie žinomios, išeina 40,076.

Iš to pasirodo, kad katalikų skaičius nekatalikiškose augšto mokslo įstaigose yra gana didelis. Tą faktą reikia pripažinti ir reikia ką nors daryti, kad aprūpinus studentų dvasios reikalus.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas 1. Pas svetimtaučius katalikus Velykų rytymyje nėra nei kokių iškilmų, nei atsikėlimo apeigų. Pas juos viskas atliekama Didžiaame Penktadienyje arba Šeštadienyje. Kodel taip yra?
A. S. Vaitkus.

Atsakymas 1. Katalikų Bažnyčioje nėra didesnės iškilmės už Mišias; ir jos yra laikomos Velykų Sekmadienyje visose Katalikų Bažnyčiose. Lietuvoje didžiausia iškilmė darosi anksti rytymetyje del to, kad Lietuvoje yra paprotys budėti Velykų naktje. Bet ir Lietuvoje jau pastebėta, kad dviejų lyčių jaunuomenės susirinkimas bažnytkiemyje gana tankiai buvo kenksmingas dušioms. Kitų šalių katalikai tą pastebėjo anksčiau ir Velyknakčius panaikino. Del to Velykų dienos iškilmingosios pamaldos ėmė būti paprastu sumos laiku.

Kol katalikų visuomenė budavo rimtesnė, kol žmonės susėję į Velyknaktį galėdavo būti tikta bažnyčioje, kol šale jos nebudavo nei užėigų nei užkaborių, tol Velykų apeigos budavo laikomos naktimis ir labai gražiai. Tais laikais Velykų Šeštadienyje kitų pamaldų nebudavo tikta pranašysčių skaitymas ir prisirengimas prie krikšto ty, kurie buvo užaugę, o dar nekrikštyti.

Kuomet krikščionija paplito tarp įvairių mažai apšvietų tautų, kuomet prasidėjo papiktinimų Velyknaktje, tuomet Bažnyčia Velyknakčio pamaldas perkėlė į Šeštadienį. Del to dabar jau Šeštadienyje pradedama giedoti Aleliuja.

Lietuva, Lenkija ir kitos tautos gyvenančios šale pravoslavų perkėlė Velykų nakties Mišias į Šeštadienį, kaip ir visur, bet nesiliovė susėję Velyknakčiais del to, kad pravoslavai tą darydavo. Nors pas pravoslavus papiktinimų buva labai daug, ypač del jų papročio Velykose bučiuotis visiems, tarp tos pačios ir tarp skirtingos lyties, bet pravoslavai Velyknakčių nenaikino, nes jie apeigų senoviškumą stato augščiau už doros reikalus.

Kur katalikai gyvendavo su pravoslavais ten, nėsant Velyknakčių katalikų bažnyčiose, katalikai eidavo į pravoslavų šventamųjų ir ten apsedavo dar blogiau negu savo parapijose. Geriau tat buvo grąžinti Velyknakčius į katalikų bažnyčias, negu leisti žmones į pavojų ir apseiti blogai ir dar tikėjimo nustoti.

Tas Velyknakčių grąžinimas į Lietuvos ir kitų netolymų pravoslavams tautų bažnyčias pasidarė be Bažnyčios Vyriausybės pritarimo, del to perkeltos į Šeštadienį atsikėlimo Mišios liko Šeštadienyje.

Amerikoje Lietuvių katalikų bažnyčios palaiko atsikėlimo pamaldas Velykų ryte tik tam, kad žmonėms primintų jų tolymą ir mylimą tėvynę. Tas priminimas palengvina žmonėms suvargusias širdis.

Klausimas 2. Verbų Sekmadienio Evangelijoje skaitome, kad Kristus pasiuntė du savo mokintinius nuėjus paimti svetimtaučius ir asilaitį. Tuodu gyvuliu nepriklausė Kristui. Tai jis mokino apaštalus vogti, ar ne?
A. S. Vaitkus.

Atsakymas 2. Vidudienyje viešai dideliai miniai žmonių matant joti į didelį miestą ant vogto gyvulio butų buvę gana neparanku. Del to vieno jau galima numanyti, kad Jėzus nevogė sau asilo.

Skaitydami Evangeliją aprašančią tą atsikėlimą randame, kad Jėzus siųsdamas mokinius parvesti asilaitį tarė: "Ir jei kas ką sakytų judviem, tai sakykita, kad Viešpačiui reikia" (Mat. 21, 3).

Iš tų žodžių matyt, kad asilų sargas arba savininkas buvo V. Jėzaus pažįstamas ir duodavo jam savo daiktų arba gyvulių, kada reikėdavo.

Mokslininkai spėja, kad tas žmogus buvo Jonas, sv. Morkaus Evangelisto tėvas, kad V. Jėzus ant jo gyvulio įjojo į Jeruzolimą ir jo kambaryje atlikė paskutinę vakarienę.

Kaip kiti nekiliojamųjų turtų savininkai, taip ir Morkaus tėvas neišiduodavo esąs Kristaus mokynis. Sv. Mateušas savo Evangeliją rašė kuomet jaunesnysis Erodas labai persekiojo krikščionis. Tada pavojinga buvo minėti vardas to žmogaus, kuris davė Kristui asilę ir asilaitį įjojant į Jeruzolimą, kuris davė savo namus apaštalam rinktis.

Klausimas 3. Randame knygoje užrašyta, kad 1027 m. kunigams tapo uždrausta vesti pačias. Iš to matyt, kad pirmiau katalikų kunigai, vyskupai, gal ir popežiai ir apaštalai buvo vede. Kokia-gi galėjo būti priežastis, kad tik 1027 m. teuzginta kunigams moterystė.
A. S. Vaitkus.

Atsakymas 3. Sv. Petras prieš tapsiant apaštalu buvo vedęs. Tą aiškiai žinome iš sv. Morkaus Evangelijos, kuri minėja, jog V. Jėzus išgėdė sv. Petro pačios motiną (Mork. 1, 30). Beš nėra žinios ar sv. Petro pati buvo gyva, ar jau mirus, kuomet sv. Petras tapo apaštalu. Kai kurie spėja, kad sv. Petronė būvusi sv. Petro dukte, bet kiti rašo, kad ji nebuvisi jo giminė tik iš jo rankų priėmusi krikštą ir vardą Ryme.

Dvasiškiškos bepatystė įsigyveno Bažnyčioje savaime. Žinomos kai-kurių apaštalu-

motinos, bet nežinomos jų moterys. Jei kuris ir yra turėjęs pačią, tai tapęs apaštalu su ja negyveno, tik abu pildė skaisitybę. Sv. Povyilas visai neturėjo pačios. Neturėjo nei kiti jo amžio arba jaunesnieji tikėjimo skelbėjai.

665 metais po Kristaus Konstantinopolyje Trullo rumuose buvo vyskupų tarybos posėdis arba sinodas. Jie pastebėjo, kad daugelis kunigų seno apaštalu paliko skaisitybės ipročio nepildyti, gyvendami su pačiomis ir nepaisydami kankas *sako. Tokių dvasiškių Grekų žemėje buvo gana daug. Tos žemės vyskupai matė, kad nors jie išleistų įstatą uždraudžiant moterystę kunigams, tai vis tiek įstatas liktų neišpildytas. Tada Trullinio sinodo vyskupai prisiminė sv. Petro uošvę ir sutarė, kad kunigams vedusiems moteris prieš priimsiant šventinimus valia gyventi su jomis. Sinodas sutarė beš-gi, kad vedęs žmogus negali gauti vyskupo, šventinimų, jeigu jo pati gyva.

Šitą Trullišio sinodo sutarimą atmetė visos Rymo patrijarkatas, kuriame nebuvo pačias vedusių kunigų. Todei Trullo sinodo nėra visatinių Bažnyčios Tarybų skaičiuje. Be Rymo nei viena Vyskupų Taryba negalėjo būti visatinė. Tečiaus Grekų dvasiškija, iš skyrus vienuolis ir vyskupas liko su pačiomis. Simtui su viršum metų praėjus Grekų tauta atsikilo nuo vienybės su visa Bažnyčia. Fotijui pasisekė tą padaryti, nes dvasiškija labiau žiurėjo šeimynos reikalų, kaip Bažnyčios.

Taip pat Rusijos carui Mikalojui I, paskui Aleksandrui II pasisekė nuo katalikystės atraukti unijotus Lietuvoje ir Lenkijoje, kad jų dvasiškija buvo su pačiomis. Tą pat padarė Galicijos unijotams Mikalojus II 1915 metais del tos pačios priežasties.

Bandyimų įvesti moterystę į katalikų dvasiškiją buvo gana daug ir vidurinėje ir vakarinėje Europoje. Tikta čionai tie bandymai nekuomet nepasisekdavo, nes dvasiškiškos dauguma visuomet stodavo už skaisitybę. Kiek kartų budavo žymesnių bandymų apvedinti kunigus, tiek kartų tapdavo naujai išleidžiamas įstatas draudžiantis tą daryti.

Tamista minėjęi 1027 metų įstatą. Aš tokio nežinau. Bene vietoje 1072, kuomet popežius Grigalius VII ypatingai kovavo už kunigų skaisitybę prieš Vokiečių ciecoriaus Enriko Ketrvirtojo pastangas skirti kunigus ir vyskopus nepildančius skaisitybės. Šešioliktojo šimtmečio bandymai apvedinti kunigus tapo pasmerkti Tridento Taryboje, užsibaigusioje 1563 metais, 1917 metų įstatu taip-gi draudžia kunigams vesti pačias. Čekų atskalunai

pabandė ieškotis moterų 1919 metais ir tapo pasmerkti. Kaip daug kartų tas įstatas buvo atnaujinamas antrame tukstantyje metu, taip daug kartų jis buvo atnaujinamas ir pirmajame.

Neprotinga yra pagriebti vieną tų įstatų atnaujinimą ir tvirtinti, buk jis yra naujo ipročio įvedimas. Tokį dalyką, kaip amžinoji skaisitybė galima buvo įvesti tik pirmo amžiaus, kada vis vien buvo tapti krikščionim ir užitraukti ant savęs kankinimus. Pasibaigus persekiojimų laikams gana sunku buvo tą įstatą išlaikyti, o apie naują įvedimą negali buti nei kalbos.

Tečiaus tas įstatas Bažnyčiai butinai reikalingas, kaip matėme iš trijų šitame atsakyme minėtų mums artimų nuotikių. Jis yra reikalingas ir del kitokių priežasčių.

Užaugęs nevedęs vyras turi valdyti save visiškai. Vedęs žmogus turi valdyti nuo svetimų moterų ir turi visiškai valdytis kol jo moteris serga. Tankiai priseina ilgoje kelionėje persiskirti poroms. Našlys nevisuomet naujon moterystėn stoja kaip tik savo našalnikės keturnedėlį atlaiko. Vis reikia valdytis. Šimtas tukstantių vyriškų ir moteriškų asmenų nusineša nepalytėtą skaisitybę į kapus. Jie valdėsi per visą savo amžį. Jeigu kunigas negalėtų suvaldyti savęs, tai pavojinga butų jam įtikėti tukstančius dušų valdyti.

Klausimas 4. Skaitant "Catholic Standard" ir Eneyclopaedia Britannica randame užrašytą, kad reikalingumas išpažinti nuodėmės pripažinta 1216 m. Papratimas bučiuoti popežių kojas įvesta 708 m. Ar tiesa?
A. S. Vaitkus.

Atsakymas. Apie išpažinties pradžia jau daug sykių rašėme, kad ji yra minėta sv. Jono Evangelijoje. 1215 metais buvo Trečioji Laterano Taryba, kuri įsakė, kad žmonės nerėčiau kaip vieną kartą į metus priėmti Komunijos, atlikę išpažintį.

Negalima sakyti, kad žmonės tik tada pradėjo dirbti fabrikuose, kada tapo įvesta 48 valandų maksimum į savaitę. Taip pat negalima sakyti, kad išpažintis yra įvesta tada, kada tapo nustatyta išpažinties minimum: nerėčiau vieno karto į metus. Tat padaryta 1215 m. prie Inocento III.

Nestebėtina, kad Eneyclopaedia Britannica atkartoja seną Liuterio šmeižtą, tik stebėtina kaip toki niekai pateko "Catholic Standard." Ar Tamista turi tą jo numerį?

Bužiavimas popežiui į koją nėra įstatas, o tikta liuosa pagarbos išraiška. Gal buti je dar būtų žmonės apie 708 metus Dabar nuėję pas popežių žmonės atsiklaupia ir pabučiuoja šventajam Tėvui į ranką.
Kun. P. Bučys.

Šv. Sakramento Galybė.

Parašė Kun. R. W. Alexander.

Iš Angliško vertė J. Mačiulionis.

"Aš esu daug patyrus begyvendama, Tėveli, bet apie šitą atsitikimą nekuomet negaliu pamąstyti be ašarų." Taip kalbėjo Gailestingoji Sesuo, vienuolė. Mūdu buvome įskalbėje apie nekatalikų misijas ir įvairius kėlius, kuriais Dievas veda žmones prie tikro tikėjimo. Sesuo šitai pasakojo toliau pradėta atsitikimą.

"Tai buvo gana seniai, kada antroji sv. Povylo Katedra Pittsburgh'e, Pa. dar buvo nesena. (Jus gal to nežinote, kad dabartinė didžioji katedra yra jau trečia tuo vardu). Tuomet gyveno jos pirmutinis vyskupas, Mykolas O'Connor, kuris paskui tapo Jezuitu. Jis jau laimingai miręs. Jo brolis, Daktaras Jokubas O'Connor gyveno pas tą katedrą. Jis daug aukodavo mūsų ligonbučiui. Vėliau jis tapo vyskupu Omaha'je Nebraskoje.

"Tada dar budavo maža teatrų ir lošimėlių. Tik štai at-

siranda apgarsinimų, išplėstų po visą miestą, kad nepaprasti artistai atsilankys ir išties savaitę laiko loš puikų veikalą, didžiausioje miesto svetainėje Operos Tribojeje.

Atvažiavusių artistų burys buvo pasižymėjęs savo padorumu. Veikalas buvo senoviškas, už tai visi žmonės norė jo jį pamatyti.

"Svečių artistų burys rodė veikalą po kelis kartus. Žmonėms ypatingai patiko viena lošėja, kurios gabumais visi džiaugėsi. Bet pusiau savaitės tapo pranešta, kad tai artistė atsitikė didelė nelaimė ir del to reikės jos vietą kitai užimti.

"Tai buvo netikėtas smugis. Vieną vakarą, lošimui pasibaigus, kuomet žmonių buvo prisirinkusi pilnutė svetainė, geriausias miesto gydytojas tapo skubiai pašauktas į viešbutį dešinėje pusėje Monongahelos upės, kur lošėja buvo apsigyvenusi. Kaip tik gydytojas atvažiavo, jį nuvedė tiesiog į sergančiosios kambarį; jis rado ją peršalusią.

"Patruko dirksnys, nervai, išsigandimas ir susalimas, tarė jis. 'Jai išgyti reikia ramios vietos.'

"Artistų burio šeiminkas dideliai nusiminė. Jis dabar matė, kad blogos bus pasekmės be gabiausios artistės. Ikišio-

viskas puikiai sekėsi, bet ateitis dabar atrodė tamsi. Daktaras Bruce, nes jis ten buvo, patarė ją vežti į mūsų ligonbutį, kad jai butų daug sveikiau ir ramiau.

"Atsirado nenorėjusių jos leisti važiototi pas mus. Mat viešbučio savininkas bijojo, kad žmonės patyrę jos išvažiavimą, neišbėgiotų iš viešbučio. Tada ambulansas atvažiavo nakties metu, kuomet mieste buvo tylu. Niekam nematan įkėlė ją į ambulansą slaugai atvežė pas mus. Ji tapo paguldyta geriausiame kambaryje. Jos draugės, lošėjos, tankiai atėidavo jos aplankyti, bet kelias dienas jų negalima buvo prileisti prie jos, nes labai sirgo. Visiems buvo gaila artistės, tat žmonės aplankydami ją atnešdavo jai brangių dovanų.

"Savaitei praėjus, lošėjų burys išvažiavo kitur, o ligonis pasilikė kovoti su mirtimi.

"Lošėjų burio vedėjas paliko antrašus ir gana stambų čekį. Jis reikalavo mūsų pranešti jam kasdien apie jos sveikatą; taip mes ir darydavome.

"Ligonbutį daug kas aplankydavo norėdami pamatyti pragarsėjusį gartistę, bet ilgainiui svečių skaičius mažėjo. Daktaras ir Seserys uoliai kaip ir pradžioje ją prižiūrėdavo (Pabaiga bus).